

We staan er NIET alleen

Op de markt van Herentals staat het 'Nore-bankje'. Een plakkaat siert het zitje naast het gemeentehuis waar thuiszorgmedewerkster Eleanore De Strijcker regelmatig zat met de ouderen waarvoor ze verantwoordelijk was. Ze deed haar job heel gedreven en was bijzonder geliefd. Maar privé had ze het niet gemakkelijk. In de liefde maakte ze – om het zo te zeggen – een reeks verkeerde keuzes. Je kan dat onverstandig noemen. Maar het waren geen fouten waar de doodstraf op staat. En toch kreeg ze die – onnodig, onverdiend en op de meest gruwelijke wijze...

Het jaar 1991 was nog maar enkele dagen oud toen Wilfried zijn pasgeboren dochter Eleanore in de armen hield. De Oost-Vlaming was in de loop van de jaren steeds dichterbij de hoofdstad komen wonen. Eerst in Ternat, daarna in Dilbeek, onder de rook van Brussel, waar hij een goede job had. Hij was vastbesloten om alles voor haar te doen, net als voor de andere drie kinderen in het gezin. Eenvoudig was dat niet. Zeker toen hij ongewild alleenstaande vader werd. Het was vaak een kwestie van alle zeilen bijzetten, maar het lukte. De twee dochters gingen studeren, de ene trok naar Leuven om zich in de rechten te verdiepen, de andere – Eleanore – ging naar Brussel om

verpleegkundige te worden. Daar ging een nieuwe wereld voor haar open. In haar klas was ze de enige niet-moslima. Maar het verschil in overtuiging was geen obstakel om heel wat vriendinnen te maken. Op die manier raakte ze bekend met het Salafisme. Het duurde niet lang voordat ze verstrikt raakte in de netten van deze eerder extremistische vorm van islam. Ze begon zich anders te kleden en een hoofddoek te dragen. Wilfried zag het allemaal als een vorm van brainwashing. Maar zijn dochter probeerde hem gerust te stellen. Toch kwam er een kloof tussen hen beide. Zijn liefde voor de Bijbel paste niet bij haar belangstelling voor de koran. Eleanore trok de deur van haar thuis definitief

achter zich dicht.

Een huwelijk, een geboorte en een vlucht

Anderlecht en Dilbeek liggen niet ver van elkaar, maar de afstand tussen vader en dochter leek enorm. Tot hij maanden later een telefoontje kreeg waarin Eleanore liet weten dat ze in het ziekenhuis lag. Wilfried liet alles vallen waar hij mee bezig was en reed naar het UZ in Jette. Daar trof hij zijn dochter aan, ziek en zwanger. Voor haar was het dus wel tijd voor een woordje uitleg. *"Ik ben begin van dit jaar getrouwd in de Grote Moskee van Brussel. Ze hebben me gekoppeld aan een man uit Mauretanië. Jij mocht daar niet bij zijn, want je*

foto r. GvA

Eleanore met haar twee dochters (foto GvA)

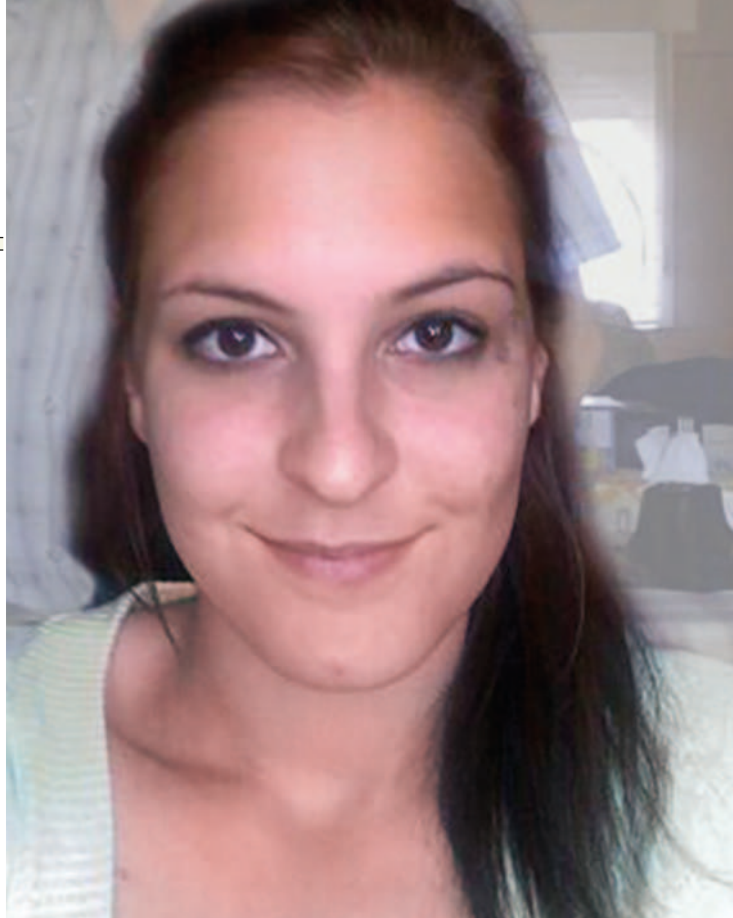
bent een 'kafir', een ongelovige. In de moskee hebben ze een vervangvader voor me geregeld". De boodschap dat er een kleinkind op komst was, had wellicht een prachtige aankondiging moeten zijn. Maar het nieuws kwam voor Wilfried - die nog maar net zijn vader begraven had - als een nieuwe klap. Toch wilde hij zijn dochter niet laten vallen. Hij nam afscheid met de woorden: "Kijk Eleanore, iedereen kiest zijn weg in het leven. Jij hebt gekozen voor een weg waar ik eigenlijk niet achter kan staan. Toch kies ik er voor om, zolang ik leef, je vader te zijn. Ik zal er altijd voor je zijn".

Eleanores droom van een gelukkig gezinnetje werd al snel

een nachtmerrie. Natuurlijk, er zijn veel relaties die niet dagelijks druipen van de romantiek, maar de gang van zaken bij dit koppel lag wel heel ver af van wat je van de liefde kan verwachten. Eleanore werd als het ware 'geparkeerd' in een vervallen appartement in Schaarbeek. Haar echtgenoot kwam zelden thuis. De reden daarvoor werd al snel duidelijk: hij had al drie andere vrouwen. Als hij al langs kwam, was dat met de hoop en bedoeling om zonen te verwekken. Helaas, het eerste kind, Hawa, was een meisje, en het tweede, Asia, ook. De situatie liep sterk uit de hand. De relatie die geweldig had kunnen zijn, werd gewelddadig. In haar dagboek

Eleanore raakte verstrikt in de netten van deze eerder extremistische vorm van islam...

schreef Eleanore: *“Hawa, je was nog maar 6 maanden oud toen we voor de eerste maal moesten vluchten en ons verbergen.”* Het was duidelijk dat dit huwelijk geen uitzicht had op verbetering.

Een nieuwe start

Terwijl er zich boven Eleanore en haar dochters steeds meer donkere wolken opstapelden, klaarde de lucht in Wilfrieds eigen leven weer op. Hij ontmoette Annick, met wie hij in het huwelijk trad en in Noorderwijk – vlak bij Herentals, waar zij vandaan kwam – ging wonen. Wat de situatie in Schaarbeek betrof, kon hij alleen maar

hopen en bidden dat er iets zou veranderen. Hij besepte maar al te goed dat het aan Eleanore was om stappen te ondernemen. Toen zij besloot om een punt achter de heftige relatie te zetten, ging Wilfried zijn dochter direct halen. Hij zorgde dat ze bij hem in de buurt onderdak vond, een schuilplaats ver genoeg van de dreiging uit Brussel. En Eleanore slaagde er in een nieuwe start te maken. Nu ze opnieuw haar eigen beslissingen kon nemen, pakte ze de draad van de opleiding weer op. Met een subliem resultaat: nog nooit had iemand zulke goede cijfers behaald in de opleiding. De relatie met papa werd hersteld, en ook met de ‘plusmama’

klikte het goed. Annick: *“Toen ik ‘Nore’ leerde kennen, was er direct een klik, een goed gevoel dat we allebei hadden. En die relatie is verder gegroeid. Ik zag haar echt als een dochter en ik denk wel dat ze mij als een moeder zag. Ik probeerde haar de moederliefde te geven, die ze vaak had moeten missen. Ze vertelde alles tegen mij.”* Annick, die ook in de zorgsector actief is, werd niet alleen een mama, maar ook een collega. Ze zag de passie die Eleanore had voor haar werk, maar ook voor de mensen. En ze bewonderde de inzet die ze toonde door naast haar dagtaak ook nog verder te studeren voor maatschappelijk werkster. Een ommekeer maakte ze ook op godsdienstig vlak. Het geloof dat ze van thuis uit had meegekregen, begon opnieuw een rol te spelen. Het gaf haar weer zin in het leven. Als kers op de taart kwam Eleanore ook terug de liefde tegen, in de persoon van een vluchteling – naar eigen zeggen uit Oezbekistan. Hij wilde ontsnappen aan de taliban en in België een nieuw leven opbouwen.

De geschiedenis herhaalt zich

Ook al hebben Wilfried en Annick hun vragen bij de nieuwe relatie van hun dochter, toch nemen ze de jongeman genereus in hun familie op. Ze

willen alles voor hem doen; het leven van iemand die een veilig thuis in ons land zoekt, is immers niet zo gemakkelijk. Bovendien zijn ze blij dat de toekomst haar toelacht. Maar in werkelijkheid herhaalt het verleden zich. Als blijkt dat haar geliefde ook nog met twee andere vrouwen in Herentals aanpapt, zet ze resoluut een punt achter de relatie. De inmiddels 27-jarige Eleanore heeft voldoende levenservaring opgedaan om te weten dat verder gaan geen zin heeft. Ze vraagt haar vriend op zoek te gaan naar ander onderdak – dat niet lang daarna ook gevonden wordt. Er komen nog meer leugens aan het licht. Ondanks heftige ontkenningen blijkt de Oezbeek een Afghaan te zijn en klopt er van de vlucht voor de taliban niet zoveel. Opnieuw ligt een droom aan diggelen.

Was het verdriet om de stukgelopen relatie of was het de vernedering van de ontmaskering? Was het het waanbeeld dat Eleanore hem heeft ingeruild voor een andere verhouding? Wie zal het zeggen? Er zijn veronderstellingen. Maar er zijn ook feiten. 13 maart 2018: midden in de nacht stopt de auto van de verstoten geliefde voor de deur van zijn ex. Het is doodstil in de stille Kempen. De bestuurder stapt uit en probeert het huis binnen te dringen. Die poging mislukt. Terug in de auto pakt de man

zijn GSM en begint te filmen. In verschillende talen uit hij zijn woede en frustratie. Hij zal haar vermoorden, hij zal zijn eigen leven benemen, hij zal... Bij de laatste opname wordt het beeld zo zwart als de gedachten van de man. Maar het geluid loopt verder: duidelijk is te horen hoe er messen worden geslepen. Het lot van Eleanore is bezegeld...

Die ene boodschap...

Enkele uren later, als Wilfried net aan de nieuwe dag is begonnen, ziet hij enkele gemiste oproepen op zijn GSM. Het is steeds hetzelfde nummer op het scherm – wellicht is het dringend. Annick, net terug van het winkelen, heeft ook enkele oproepen gemist... Hij belt terug. Aan de andere kant van de lijn hoort hij een stem van een vrouw: "Politie Neteland". Ze vraagt of Wilfried thuis is en zegt dat ze onmiddellijk naar hem toekomt. Waarover het gaat? Dat kan ze niet via de telefoon zeggen... Allerlei gedachten schieten door zijn hoofd: "Ik vroeg me direct af of er iets met mijn dochter of haar kindjes gebeurd was. Een ongeluk misschien? Of zou het iets te maken hebben met de agressieve biologische vader van de twee meisjes? Maar de dame aan de telefoon had geen verdere uitleg willen geven." Enkele minuten later stopt een auto voor de deur. Vanuit de hal ziet Annick twee vrouwen de

... midden in de nacht – stopt de auto van de verstoten geliefde voor de deur van zijn ex. Het is doodstil in de stille Kempen...

voordeur naderen. “Ik vroeg: is het erg en zij antwoordden: ja, het is heel erg. Ergens hoop je dan dat het toch niet zo erg is, maar ze zeiden dat we best eerst zouden gaan zitten.” Het is een boodschap die je nooit wilt horen, maar wanneer een gesprek op die manier verloopt, weet je eigenlijk al dat er iets grondig mis is. En dat wordt al spoedig duidelijk wanneer beide agenten het verhaal uit de doeken doen.

Het relaas is gruwelijk. Die morgen wordt er iets na zes uur bij Eleanore aangebeld. Ze doet open en ziet haar ex-partner staan. Hij wil weer praten. Zij heeft er geen zin in. De man haalt een mes boven en dreigt zich van leven te beroven. Zij probeert hem ervan te weerhouden. Dan barst de hel los: als door de duivel bezeten begint hij te steken. Onbeschrijflijk driest: 70 steken met 5 verschillende messen. Geen orgaan blijft heel in haar lichaam. Bloedvlekken op de vloer en de muur, overal. Als de razernij over is, laat hij haar liggen, wast zich, neemt wat eten en drinken mee en vertrekt. Met gierende banden verlaat de wagen de nog altijd stille straat...

De kindjes

Als Wilfried het verhaal hoort, staat hij op, gaat naar achter en stompt met zijn hand tegen de muur. “Dat ik mijn hand of mijn

uit Nieuws

pols niet gebroken heb, versta ik nog altijd niet”. Hij wil in zijn auto springen en naar Herentals rijden om met eigen ogen te zien wat er met zijn dochter gebeurd is. Maar de politie staat het niet toe. De ‘plaats delict’ is voor iedereen afgesloten. Annick ondergaat het nieuws schijnbaar gelaten: “Voor mij was het dat het niet waar kon zijn. Het was onwerkelijk. Ik geloofde het eigenlijk niet, was niet in paniek. Ik was in shock, echt in ontkenning.” En dan is er ineens de vraag: hoe zit het met de kindjes?

Hawa, de oudste dochter, was als eerste beneden. Toen ze haar moeder dood op de grond zag liggen, maakte ze haar zusje wakker. Ze wierpen samen een blik op hun mama en trokken dan in de haast wat kleren aan

en gingen naar buiten. Toen een buurman, die vroeg wakker was, de twee in de regen op straat zag lopen, begreep hij dat er iets mis was. De politie werd er bij gehaald en de agenten stelden de slachting vast. Ze probeerden te begrijpen wat er gebeurd was. Het oudste kind werd ondervraagd, de hele dag lang. Maar antwoorden had het zesjarige meisje niet. En de dader, niet veel later gevat, ergens in Limburg, gaf ook geen antwoorden.

Niet alleen

Vragen – ook Wilfried en Annick hadden er veel. Na jaren blijven er nog genoeg over. Maar waar het leven van Eleanore stopte, moeten zij verder. Er is het schitterende werk van slachtofferhulp, er is de

assistentie van familie, kennissen en vrienden. Maar uiteindelijk staan ze er alleen voor. Of toch niet? Telkens als Wilfried het verhaal vertelt, zegt hij: “Wij zijn christenen.” En hij voegt er aan toe: “Moesten wij de Here God niet hebben, dat zou gewoon verschrikkelijk zijn.” Dat is geen cliché, het zijn geen loze woorden. Maar maakt dat de verwerking van het drama gemakkelijker? Gevoelens kun je immers niet ontkennen.

“De klap is even hard, zonder twijfel. Maar het maakt voor mij persoonlijk een enorm verschil. Wanneer ik verdriet heb of een gevoel van woede, dan weet ik waar ik daarmee naartoe kan gaan. Ik haal heel veel troost uit enkele woorden uit het evangelie, waar Jezus zegt: Kom tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en ik zal u rust geven. Dat zijn voor mij zulke prachtige woorden. Die bieden zo’n grote troost waarop ik terug kan vallen.”

Het feit dat Wilfried en zijn vrouw – en de twee kindjes van Nore die later aan hen werden

toegewezen - omringd zijn door medegelovigen die hen, waar mogelijk helpen, is een bron van hoop. Wilfried: “We zijn lid van een evangelische kerk, de Levende Hoop in Herentals. Daar zijn mensen die ons echt trouw helpen. Zoals die gemeenschap ons heeft opgevangen, een prachtig afscheid van Nore gegeven heeft, ons heeft ondersteund, is echt prachtig.”

Tot weerziens ...

Annick: “Ze zeggen altijd: de tijd heelt alle wonden, maar dat gaat echt maar beetje bij beetje. Een rouwproces is echt rauw. Ik haal kracht uit onze Here Jezus. Maar ja, de realiteit is er en ik mis Nore nog elke dag. Daar moet ik mee leren omgaan, een plaats geven in mijn leven. Maar ik weet en ik geloof echt dat ik haar op een dag zal terugzien.”

“Waarom hebben we dit niet zien aankomen, waarom hebben we het niet anders aangepakt?” In de woeligste fases van een mensenleven

gaat de ‘waaromvraag’ ook dikwijls naar God toe. Wilfried: “Waarom, dat is een vraag van het begin. Je bent kwaad en ik kan goed begrijpen dat mensen zich dan afzetten tegen God. Als God bestaat, waarom dit dan?” Maar Wilfried wil niet met een beschuldigende vinger naar God wijzen. “Het is niet God die dit soort dingen doet, het zijn mensen die hun keuzes maken en dingen doen. Als iemand voor het goede kiest, dan komt die uiteindelijk goed terecht. Als de keuze op het kwade valt, heeft dat ook zijn consequenties. De Bijbel is de gids voor het leven. Ik zeg niet dat er in het leven geen ups en downs zijn, dat is zo voor christenen en niet-christenen. Maar in alles wat komt en mij overkomt, vertrouw ik op God. Dat geeft mij toch een perspectief, ondanks alles wat er gebeurd is. En moed, om verder te gaan, om mijn kleinkinderen verder te helpen in het leven. Om zo te tonen wat goed en fout is in het leven en om ze te leren de juiste keuzes te maken.”

het goede boek
uw christelijke boekhandel

GENK
089 30 58 86
genk@hetgoedeboek.be
Vennestraat 345
3600 Genk

KORTRIJK
056 35 78 99
kortrijk@hetgoedeboek.be
Meensestraat 79
8500 Kortrijk

LEUVEN
016 14 62 08
leuven@hetgoedeboek.be
Tervuursesteenweg 194
3001 Heverlee

hetgoedeboek.be
fb.com/hetgoedeboek

Wilfried vervolgt: *“Welke rol God gespeeld heeft? God is er altijd. Zelfs wanneer het lijkt alsof Hij er niet is en er de ergste dingen gebeuren, is Hij wel degelijk daar. God heeft een plan met ieder mensenleven en de rol die Hij voor mij daarin speelt, is dat Hij mij troost, mij helpt, mij bemoedigt en mij de kracht geeft om de twee kinderen, die nu aan ons zijn toevertrouwd op te voeden – ondanks mijn tekortkomingen of falen. We willen ze opvoeden met normbesef, met moraal en geloof. De Bijbel leert dat we God lief moeten hebben met ons hart en ons verstand, met alles. En onze naaste als onszelf. Ik ben ervan overtuigd dat als*

alle mensen dat zouden doen, de wereld er heel anders uit zou zien. Alleen in die overtuiging kan ik verder.”

En het leven gaat verder. Het hele gebeuren heeft Wilfried duidelijk veranderd. Tijdens de Covid-crisis werd hij ook besmet met het coronavirus en hij kreeg door de ziekte de dood voor ogen. Dat heeft daar zeker een rol in gespeeld. De rechtszaak, drie jaar na de feiten ook. De reconstructie van de feiten, de pijnlijke pleidooien, de advocaten die een veel te lichte straf voor hun cliënt vragen. Het gaat je niet in de koude kleren kruipen. Het feit dat de dader toch zwaar gestraft werd, voelt

als een erkenning van het leed, maar verzacht de pijn niet.

Iedere maand, op de dertiende – de dag waarop Nore vermoord werd – trekt Wilfried met zijn doedelzak naar de begraafplaats van Noorderwijk. Hij speelt er een paar nummers als herinnering aan zijn dochter. Hij zal haar nooit vergeten. Ooit vervloekte hij op de plaats de dader, maar hij leerde er ook de pijn een plaats te geven en het hele gebeuren in een ander licht te zien.

De vragen blijven, maar de zekerheden ook. Annick: *“God heeft mij kracht gegeven, tot op vandaag toe. We hebben onze goede en slechte momenten, maar we proberen steeds terug naar God te gaan. Met al onze zorgen, met al ons verdriet. Soms denk ik wel eens: waar bent U God? Maar ik weet: Hij is er altijd. Het ene moment voel ik dat sterker dan het andere. Maar als ik bid, kan ik alles aan Hem vertellen. Dan voel ik dat Hij mij kracht geeft en dan kan ik verder. Ik weet zeker: we staan er niet alleen voor.”*

Don Zeeman

Wil je verder praten naar aanleiding van dit verhaal?

Neem gerust contact op met de medewerkers van Wegwijzer via info@Weg-Wijzer.net.